

meget ligner den for de anerkendte Bygningsbrandforsikringsselskaber gældende Lovgivning, vil formentlig ogsaa vise, at der med de foreslaaede Lovregler ikke er tilstrækkelig Grund til at instituere en særlig Tilsynsmyndighed. For saa vidt det drejer sig om at stadfæste Vedtægter eller meddele Dispensationer, maa det vist endog siges at være det eneste naturlige, at Myndigheden henlægges til et Ministerium — hvad ogsaa er sket i vor Lovgivning om Banker og Sparekasser, skønt man der har særlige Tilsynsmyndigheder. Noget mere tvivlsom stiller Sagen sig maaske, hvad Kontrol med Regnskaberne angaar. Her maa man imidlertid for det første tage i Betragtning, at Antallet af Virksomheder, der falder ind under den foreslaaede Lov, ikke vil være nær saa stort som Antallet af Sparekasser. Og for det andet kan det siges, at Vanskeligheden ved at kontrollere et Forsikringsselskabs Regnskab ikke er saa stor som Vanskeligheden ved at kontrollere et Bankregnskab. Det er navnlig Vurderingen af de tekniske Reserver, der her kan være vanskelig. Vel at mærke, der kan være det. I nogle Brancher kan man regne med, at Skadeanmeldelserne fremkommer straks, og at Skadens Omfang hurtigt lader sig fastslaa, og da bliver der ikke Tvivl om, hvor stor Skadesreserven skal være. Al fornøden Kontrol er da tilvejebragt med en betryggende Revision. Det samme gælder med Hensyn til Præmiereserven i Brancher, hvor man gaar de enkelte Forsikringer igennem, eller hvor man anvender betryggende Metoder for tilnærmet Beregning af Præmiereserven. Tilbage bliver den internationale Genforsikring og visse andre Brancher, hvor saavel Præmiesom Skadesreserve afsættes skønsomt. Her er en Vanskelighed, idet Kontrollen med de nævnte to Regnskabsposters Forsvarlighed kræver megen Erfaring i praktiske Forsikringsforhold. Man antager imidlertid, at et Ministerium let vil kunne skaffe sig den fornødne fagkyndige Vejledning, og til yderligere Sikkerhed foreslaar man, at Handelsministeren, naar han maatte finde det fornødent, kan nedsætte et sagkyndigt Nævn til at afgive Indstilling i en foreliggende Sag.

12. Naar det offentlige kontrollerer Forsikringsvirksomhedernes Soliditet, kan man sige, at de Hensyn, der ellers taler for at kræve Offentlighed med Hensyn til Virksomhedernes Forhold i nogen Grad taber i Vægt. Man anser det imidlertid ogsaa efter den her foreslaaede Ordning for at være af meget stor Vigtighed, at *den offentlige Kritik* har Mulighed for at gøre sig gældende. Man foreslaar derfor, at Anmeldelse til Registrering skal finde Sted for alle Selskabers Vedkommende, og man har ment det praktisk, at alt om de under Loven faldende Forsikringsselskaber blev samlet i et særligt Forsikringsregister. Man forudsætter endvidere, at Aarsregnskabet skal offentliggøres, omend man ikke har ment at kunne foreskrive nogen bestemt Offentliggørelsesmaade. Man foreslaar, at Stiftelsesoverenskomsten, der skal angive, hvem Stifterne vil foreslaa som Ledere af Selskabet, skal offentliggøres i Statstidende, og at Vedtægten skal indsendes til Forsikringsregisteret. Før en Maaned efter, at disse Forskrifter er opfyldt, skal Registrering ikke kunne finde Sted. Meningen er, at Kritiken skal have en Maaned at virke i, før Selskabet kan begynde at tegne Forsikringer. Man lægger megen Vægt paa denne Bestemmelse, navnlig ogsaa paa, at det paa Forhaand skal tilkendegives, hvem man vil foreslaa som Ledere. Thi en af de dybeste Aarsager til de senere Aars Krise har været, at Personer, der savnede baade fornøden Uddannelse og fornøden Moral, blev anbragt eller anbragte sig selv som Ledere af store Virksomheder. Nogen Vanskelighed ved at opfylde det stillede Krav, mener man ikke, der kan være, om end det nok hidtil har kunnet forekomme, at man har stiftet et Forsikringsselskab uden at vide, hvem man vilde stille i Spidsen for det.

For Aktieselskaber foreslaar man, at Tegning af Aktier af andre end Stiftere, eller Overdragelse af Aktier, tegnede af Stiftere, til andre end Medstiftere, ikke gyldigt kan